

Terminali za utekočinjen zemeljski plin v Evropi

PLINSKA REŠITEV ZA EVROPO

Boris Labudović
dipl. ing.

Trenutno plinsko in posledično tudi energetska (pa tudi gospodarsko in socialno) krizo v Evropi – ne glede na njene vzroke: (geo) politiko, energetske prehode ali celo pohlep, nevednost in nesposobnost odgovornih ljudi – vsaj nekoliko blaži dejstvo, da so bili v zadnjih nekaj desetletjih vzdolž obrobja celine zgrajeni številni sprejemni terminali za utekočinjen zemeljski plin. Evropa zaradi tega plin danes vsaj do neke mere ima, a ostaja vprašanje, za kakšno ceno in ali je bilo storjeno vse povezano s tem oziroma ali se tega, kar je bilo narejeno, sploh ni izplačalo narediti.

Izvoz utekočinjenega zemeljskega plina (LNG) iz Združenih držav Amerike v Evropo se je decembra lani povečal za kar 60,5 % na 4,7 milijarde m³ in je bil 21 % večji od izvoza v Azijo. Za tako občutno povečanje dobave ameriškega plina v Evropo se je v največji meri treba zahvaliti dejstvu, da so cene plina na evropskem trgu dosegle rekordne vrednosti in presegle cene na azijskem trgu. Do

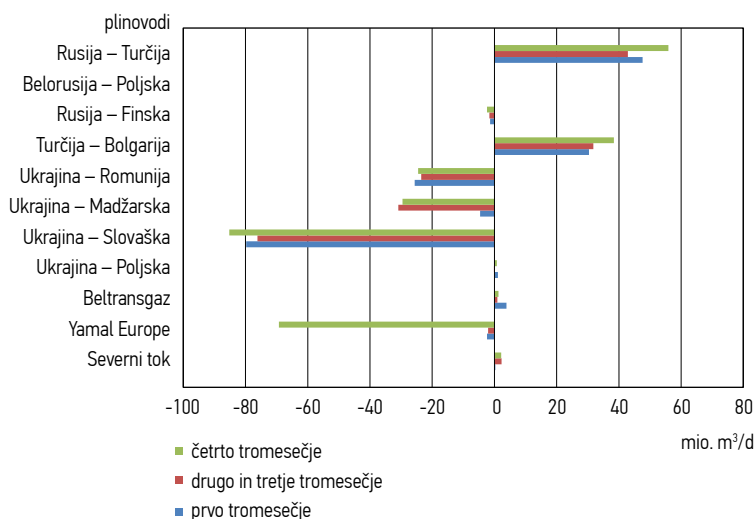
tega pa je prišlo, ker je na evropskem trgu zmanjkalo plina in to je spet posledica nerodne kombinacije (geo)politike, energetskega prehoda, pohlepa, nevednosti in neodgovornosti številnih udeležencev v plinskem gospodarstvu, pa tudi v politiki Evropske unije in nekaterih njenih članic.

Ko gre za trenutno plinsko krizo, je (geo) politika zagotovo ena izmed njenih glavnih vzrokov in tudi eden od razlogov za (ne)zagon plinovoda Severni tok 2, ki naj bi na evropski trg prinesel nove količine ruskega plina, pri čemer bi Nemčija postala glavno plinsko vozlišče v Evropi. Obenem pa gre za projekt, ki je od vsega začetka naletel predvsem na politično nasprotovanje. Hkrati je prišlo do znatnega zmanjšanja izvoza ruskega plina v Evropo po plinovodih skozi Ukrajino in Poljsko, kar je tudi politično pogojeno (slika 1).

Po drugi strani pa je evropska politika energetskega prehoda do nedavnega na plin gledala le kot »prehodni vir energije«, na neko prihodnjo energetiko brez ogljika, zaradi česar se razvoju plinskega sistema in trga ter lastni, evropski proizvodnji plina ni namenjala potrebne pozornosti. Kljub temu se je vse to spremenilo pred kratkim, ko je plin spet postal »zeleni vir energije« (čeprav se upravičeno postavlja vprašanje, ali je zdaj za to prepozno).

▼ Slika 1

Izvoz ruskega plina po plinovodih leta 2019 in 2021 [1]

**CELOTNI ČLANEK
PREBERITE V TISKANI
IZDAJI REVIE**